

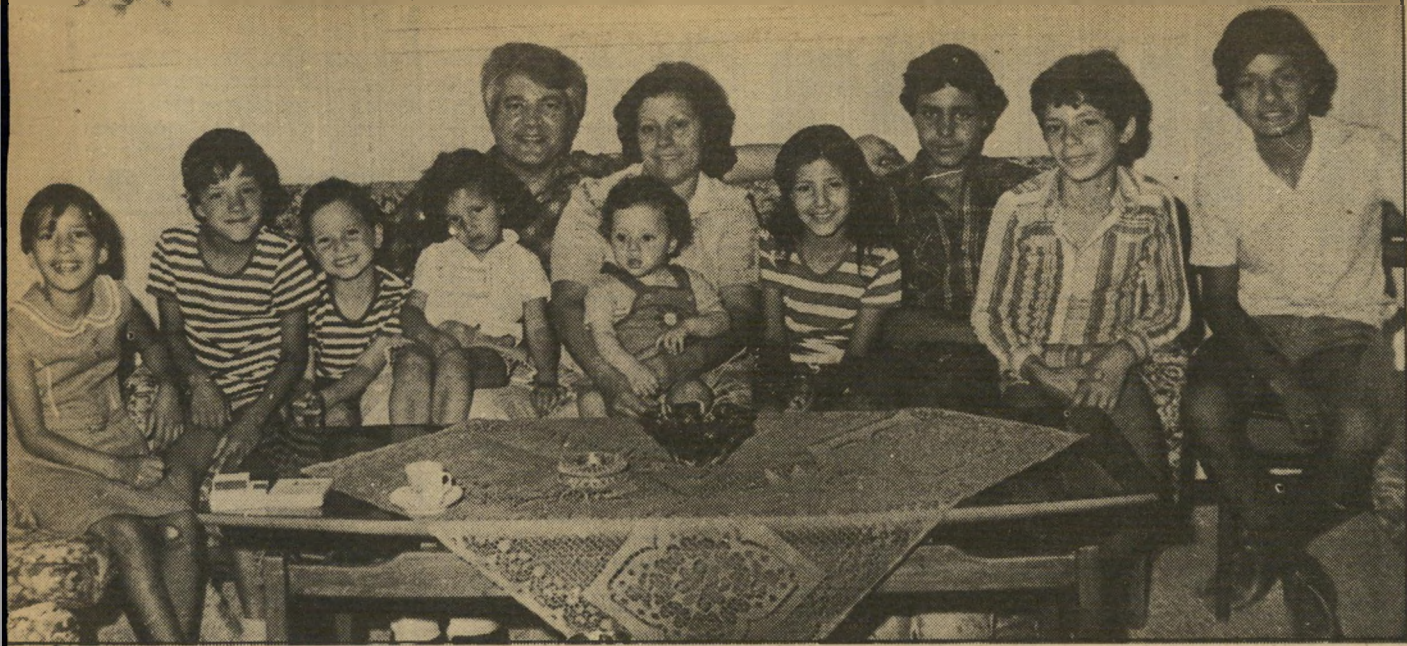
מהו צידקתו אילו הייתי מועמד הליכוד — היתה הסכמה כללית עלי. אם לא ארוץ — הסיכוי שהתנועה תיפגע בישוב גדול מאוד. הצעתי לוועדה לערוך סקר, והסכמתי מראש שמי שייגיע ראשון (לוי או בן-לולו) — הוא שיהיה מועמד הליכוד בישוב. זה אומר הכל.

אבא, אשתך הפסיקה לקנא בו...

שנולדתי, אבא היה פועל-כנ"י.

כשאבא נמצא בבית — עד עצם היום הזה — הוא הרמות הדומיננטית. יש לי זיכרון מאוד חזק ממנו כילד: הייתי או בן 7. היתה או מילחמת ששת הימים. כל מי שפחה היתה צריכה להכין לה מקלט — תעלה, עליה פח, ועל כל זה שקים. אני זוכר איך אבא ואני חפרנו את המיקלט ביחד.

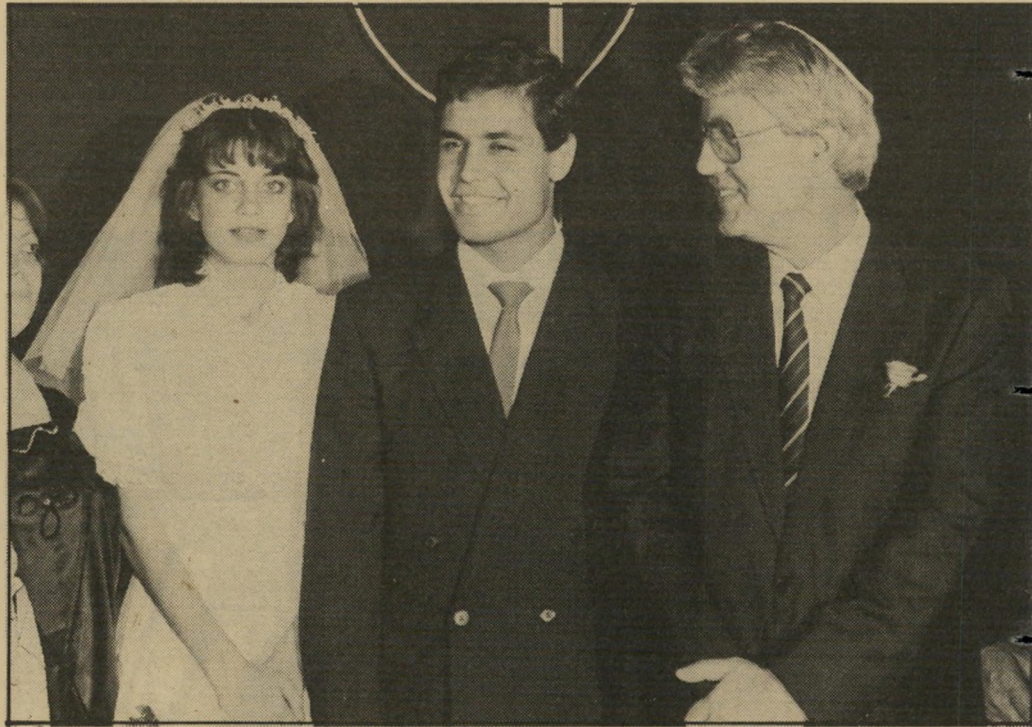
כשהייתי בן 4, נבחר אבא כסגן ראש-העיר בבית-שאן. אחר-כך, כשהייתי בן 9, הוא נבחר לכנסת. קשה לי לשכוח את המסיבה שעשו לכבודו פה. אז, להיות חבר-כנסת צעיר, ועוד מעי

מישפחת לוי: ג'קי הראשון מימין, הבדיחות על אבא כאבו לי מאוד

תקופה מאוד קשה. היו באים אלי בבית הספר ומספרים לי בדיחות על אבא שלי. העמדת פנים שלא איכפת לי וצחקתי בקול, אבל כמה כאב לי! היו לי אחים פחות חזקים ממני. הם ככו. אני זוכר שאבא אמר לנו שבפ"ר (המש"ן בעמוד 38)

נרכקתי במחלה. הבנתי שאם אתה ר"ר צה להשפיע, ואתה מאמין — אתה חייב להיות בפנים! אם אתה גם מאמין וגם כנוי לכך — אז... תקופת הבדיחות על אבא? בטח שאני זוכר. אני זוכר את הספר האדום: ספר-הבדיחות על אבא? זאת היתה

בן אביו ואשתו ציונה בחתונה בגלל ציונה אני אפילו יותר דתי

תמונה עם מיכה רייסר

את קיר חדרו של המועמד, בצריף המשמש אותו כמטה-בחירות, מקשטות כמה תמונות.

את ההשראה לריצתו שואב, כנראה, לוי-גוניור מהבאבא-סאלי. תמונתו של קדושה-הקדושים מפארת חלק ניכר מהקיר, ובעצם מתאימה לקהל הזורם לשם.

כן, כן, ג'קי לוי מקבל פניות לעזרה מאת התושבים עוד בטרם הגיע לשררה. הפונים, שהגיעו לשם בעת הראיון — אנשים קשישים,

ג'קי עם רייסר

הן רצו להיראות עם ח"כ

לבושים בכל מיני כותנות, שלא פסקו מלברך את המועמד הצעיר — ודאי התגברו על רתיעתם מגילו הצעיר בעזרת רוח אביו, שריחפה בחדר, והילת הקדוש שמאחוריו.

מימין לקדוש מתנוססת תמונה של המועמד, מחובק עם מיכה רייסר. מדוע בחר בתמונה עם הח"כ המנוח, שנשפה בתאונת דרכים?

„איך אהבתי אותו! הוא היה בן-אדם! אבא מאוד אהב אותו (רייסר נמנה על אנשי דויד לוי).

„אני זוכר איך חזר מבית-החולים, אחרי התאונה. אי-אפשר לתאר את זה בכלל.

„היו לו חיים עצובים, למיכה: גם העניין הזה, פרשת-אלבין, גם העניין שהיה לבד. אבא תמיד אמר לו: מיכה, תפסיק להסתובב עם כל החתיכות האלה. הגיע זמן שתמצא אשה רצינית ותתיישב! הן רצו להיראות עם חברי-כנסת, ולמיכה היה עצוב.“

יירתיפיתוח! הליכוד (הכוונה לגח"ל) קיבל אז רק 20 וכמה מנרטים. זה היה גדול.

מאותו הרגע שאבא נבחר לכנסת, הפכה אבא למשפיעה בבית. היא הקי ריבה המון: היתה מטפלת בנו, מחנכת אותנו, למרות שהיה קשה — היינו כא-לה מופרעים! — כמשך ימות השבוע. אבא היה מופיע בשישי-שבת. במשך שאר ימות השבוע היה בחוץ. הוא נורא חסר לי.

מצד שני, אבא הפחיד אותנו כמי שך כל השבוע שהיא תספר לאבא על ההתנהגות שלנו לכן השתוללנו כל השבוע, מה זה היינו מופרעים, אבל בימי חמישי היינו ילדים כליכר טר-בים...

אבא היה מפצה אותנו בימי שישי, כשהיה מגיע: הוא היה מביא מתנות ומבלה רק איתנו. כל השכונה היתה יודעת שהיינו משתוללים בשישי-שבת, משחקים, מטיילים בקיבוצים השכנים, באיוורי בריכות-הדגים — כל המישפחה ביחד.

אני מאוד קשור לאבא. אני נחשב ל„ילד של אבא“. למרות שאני נשוי, אני לא יכול ללכת לישון לפני שאנחנו יושבים בערב ומשוחחים על כל הנושאים אים בעולם.

עכשיו אבא מגיע כל ערב הביתה. אשתי כבר התרגלה — הפסיקה לק-גא...

אבא לא רצה שאהיה פוליטיקאי, שאף אחד מאיתנו יהיה פוליטיקאי! תמיד אמר: „רק לא לפוליטיקה! אבל

בכל זאת יש בה משהו!

„אין שום בעייה,“ הסביר ג'קי לוי כיצד למצוא אותו, „פשוט נכנסים לבית-שאן ושואלים...“

מכיוון שהיה זה הביקור הראשון שלי בעיר, שהפכה מזוהה עם אביו של ג'קי, די תמתי על ההסבר. בכל זאת, עיר ואם בישראל. בית-שאן רחוקה. כשנכנסים לישוב, צפות תמונות מסירטו של אמריים קישון, סאלח שבת: נשים קשישות — או שמא הן רק נראות כך — לבושות בכותונות ארוכות, תוך התעלמות מוחלטת מתכתיבי-אופנה. צעירים ישובים על הברזלים, כאילו כל הזמן שבעולם בודיהם. הכל מתנהל כאילו בהילוך איטי, בעצמתיים. מה בוער? הכבישים עמוסים ברוכבי-אופניים. זהו, כנראה, כלי-התחבורה המופלרי ביותר בישוב.

באשר לנהגים — להם חוקי-נהיגה משלהם. הם נוהגים גם בצד שמאל של הכביש, גם באמצע, עוקפים מימין רוכבי-אופניים. הכל באווירה משפחתית.

אם תמונה זאת, יחד עם מיבנים מוזנחים ושאר סממני-עוני, מובילה למסקנה שהישוב מדכא, שהוא בעל מוראל נמוך — מחכה למבקר הפתעה. על כל צעד ושעל יש פרצופים מחייכים, אנשים בעלי רצון לעזור, סבלנות, מאור-פנים.

„אה, אתם מחמשים את ג'קי! הוא מה!... לא, הוא דווקא שם!... מה מתאוס שם! הוא בכלל במקום אחר...“

קירות-הבניינים כורעים ממש תחת עומס כרזות-הבחירות ה-מקומיות: „ג'קי לוי לראשות העירייה!“ או „שלמה בן-לולו לראשות העירייה!“ הקשר בין תוכן הכרזות לדיירים הוא יותר ממוקרי. בבית-שאן ממילא יודעים הכל: מי מצביע בעד מי, מי נגד מי. כולם מכירים את כולם.

ג'קי לוי דיבר, עם תום הראיון, בערגה על מיגדל-העמק ועל ראש-העיר שאול עמור, שבנה שם וילות, פיתח את הישוב, סיפק תעסוקה לתושבים, דחף למודרניזציה.

לפני שנתיים חיפשתי את ביתו היפה של עמור במיגדל-העמק. „מי? מיהרו העוברים והשבים לדרכם, „לא יודעים!“